

Chương 7

Bí mật Giang Nam phái

ọi người chỉ còn biết trở mắt nhìn ngọn chưởng phong bắn vào người Thiên Trung. Ai cũng dinh ninh là chàng sẽ bị trọng thương sau cú đánh ấy.

Nhưng kỳ diệu thay, ngọn chưởng phong ấy vừa chạm vào người Thiên Trung lập tức nó bị đẩy ngược trở ra, như có sức phản hồi bật ngược trở lại.

Và ngọn chưởng phong ấy đã bắn ngược trở lại người đã phóng ra nó.

Cũng may là người này đã kịp thời lách qua một bên tránh kịp.

Bây giờ mọi người mới nhìn lại và nhận ra người vừa phóng chưởng đánh Thiên Trung. Người này không ai khác hơn là Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.

Gã đảo tròn mắt nhìn Thiên Trung có phần ngạc nhiên, nghĩ thầm:

"Tên này có Nghịch Chân Kinh của Thiếu Lâm trong người. Thảo nào chưởng pháp của mình bị đánh ngược trở ra. Cũng may vừa rồi mình chỉ sử dụng có ba thành công lực, nếu không có lẽ hậu quả còn tệ hơn."

Về phần Thiên Trung thoát đầu chàng cũng không biết phải tính sao để tránh cho nên chàng chỉ còn biết vận lực để cố làm giảm bớt đi uy lực của thế đánh.

Nhưng Thiên Trung quên bẵng đi là chàng đã có sẵn trong người Nghịch Chân Kinh do Tuệ Tăng đại sư truyền qua đạo nọ và chính lúc chàng đề khí là lúc được Nghịch Chân Kinh phát huy bao bọc, bảo vệ toàn thân. Cho nên cú đánh của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bị dội ngược.

Hà Thất Phong bật cười hà hà:

- Tiểu tử ngươi thật là có phước, nếu không có Nghịch Chân Kinh là ngươi tiêu mạng rồi.

lúc này Cao Phi Trí đã phóng tới bên cạnh Thiên Trung.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cứ nhìn Thiên Trung lom lom rồi thốt:

- Người... đây là...

- Tại hạ là Trương Thiên Trung.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chép miệng:

- Người họ Trương?

Hà Thất Phong lên tiếng:

- Có phải Phi hộ pháp muốn nói tiểu tử này giống một người chứ gì?

- Đúng như vậy?

Hà Thất Phong cười hề hề:

- Người giống người là chuyện bình thường, Phi hộ pháp không rõ điều đó hay sao?

Cao Phi Trí cất giọng:

- Không cần nói nhiều, U Hồn Cốc các người thật là quá đáng, chẳng coi Đường môn ra gì cả. Hôm nay ta quyết dạy cho người một bài học.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đưa tay ngăn lại, thốt:

- Thiết Chưởng môn chó nóng, việc tranh bá đồ vương từ xưa đến nay không ai lại chẳng thủ đoạn. Nếu có trách nên trách chính mình là đúng hơn, để người ngoài trà trộn vào làm nội ứng mà không hề hay biết, có phải tại mình dở hay sao?

Cao Phi Trí nghe nói vậy nổi giận:

- Tại hạ rất khâm phục sự khéo léo của U Hồn Cốc. Nhưng hiện nay kẻ nội ứng đã thân bại danh liệt, thử xem U Hồn giáo chủ sẽ ra tay cứu thuộc hạ mình thế nào.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười lạt:

- Độc của Đường môn quả nhiên danh bất hư truyền, song không thể nói là chẳng còn cách để trị khỏi.

Cao Phi Trí cười khẩy:

- Phi hộ pháp nói vậy có nghĩa là đã có cách giải độc?

- Không hẳn như vậy, nhưng tại hạ sẽ có cách để giải độc cho Nhụy Ngọc Miêu hộ pháp.

Bạch Ứng liền lên tiếng:

- Theo lời của Nhụy hộ pháp, Tống Kim Bình tiểu thơ là cuốn Đường môn độc kinh sống.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nghe nói, bèn nhìn qua phía Tống Kim Bình. Điều này làm cho Thiên Trung lo sợ không ít.

Chàng bước hẳn ra phía trước đứng áng cho Kim Bình to mới đồng dục thốt:

- Không ai có thể chạm tới được tiểu thơ.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bĩu môi:

- Các hạ đủ sức hay sao?

- Cứ thử rồi sẽ biết.

Phi Bất Thiều cười mỉm:

- Rất có chí khí. Tại hạ rất thích loại người như vậy.

Ngưu Hải nói khế với Hà Thất Phong:

- Sư phụ, Trương đệ chưa hẳn là đối thủ của lão ta.

Hà Thất Phong đáp:

- Chớ có lo, còn ta ở đây và Cao Phi Trí nữa. Gã có muốn làm bậy cũng khó.

Bên này Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vòng tay nói với Tống Kim Bình:

- Tống tiểu thư, cô nương có thể ra tay cứu giúp cho Nhụy cô nương một phen được không?

Kim Bình chưa kịp trả lời thì Cao Phi Trí đã thốt:

- Không thể được, thuốc giải của bốn môn làm sao có thể tùy tiện cho người ngoài được.

Thanh Ứng nói:

- Nhưng Tống tiểu thư đâu phải là người của Đường môn? Người lấy tư cách gì ngăn cấm.

Cao Phi Trí đâm ra lúng túng. Thấy vậy Tống Kim Bình liền lên tiếng:

- Thật ra tiểu nữ cũng muốn cứu Nhụy cô nương lắm, nhưng nếu qui định của Đường môn như vậy, tiểu nữ không thể.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhú mày:

- Chẳng lẽ Tống tiểu thư nhẫn tâm như vậy sao?

- Tiểu nữ không còn cách nào khác.

Phi Bất Thiều gật đầu:

- Thôi được, nếu tiểu thư đã quyết có lẽ tại hạ phải ra tay thôi.

Thiên Trung hát cao đầu, cao giọng:

- Muốn bắt sống Tống tiểu thư trừ phi đánh bại được tại hạ.

Phi Bất Thiều hứ rõ to:

- Kiêu ngạo.

Dứt lời, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đã phóng tới. Vì đã có chuẩn bị trước, nên Thiên Trung liền đẩy Kim Bình ra sau, còn chàng thì cũng tung người lướt tới.

Hai bóng người chạm vào nhau, cùng một lúc tung đòn.

Vừa bị Nghịch Chân Kinh của Thiên Trung lúc này nên lần này Phi Bất Thiều tỏ ra cẩn thận hơn. Bởi thế cho nên lối tấn công của hắn chỉ mang tính chất dò dẫm hơn là sát tử.

Còn phần Thiên Trung, thật lòng chàng chẳng muốn có cuộc giao đấu này, song không còn cách nào để chàng chọn lựa.

Hai người đấu vài hiệp với nhau, chưa ai chịu ra đòn độc, cho nên trận đánh có phần quân bình, tương xứng.

Bất chợt Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều hét lớn một tiếng, vũ lộng thần oai và thân người chớp động mờ ảo.

Thiên Trung sợ đối phương sử dụng tuyệt chiêu đánh hạ mình, chàng bèn sử dụng Ảo ảnh ma pháp biến mất.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhú mày, hấn tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi lật đật thu chiêu pháp lại và nhảy ra ngoài.

Đến chừng Thiên Trung đáp nhẹ trước mặt Phi Bất Thiều, hấn mở to đôi mắt nhìn chàng và cất giọng:

- Ảo ảnh ma pháp? Các hạ đây là...

Hấn chưa kịp nói hết lời đã nghe có tiếng tù và từ xa. Hai gã đại đệ tử U Hồn Cốc vội cấp nách Nhụy Ngọc Miêu rồi cả ba phải người vọt đi.

Nhóm người của Thiên Trung ngơ ngác đưa mắt nhìn theo, rồi xoay lại nhìn nhau.

Hà Thất Phong đưa tay gãi đầu. Thói quen của lão là vậy, cứ mỗi lần có chuyện gì khó nghĩ lão thường làm thế.

Hà Thất Phong nhú mày nói:

- Hôm nay là ngày gì đầu đấy, gặp toàn là chuyện lạ.

Thấy Thiên Trung đắn đo suy nghĩ, Cao Phi Trí liền hỏi:

- Trương huynh đang nghĩ gì vậy?

- Tại hạ đang nghĩ tới vị cao nhân lúc nãy, không biết vị ấy là ai?

Hà Thất Phong cũng thốt:

- Ta cũng suy nghĩ nát nước mà không sao tìm ra được câu trả lời. Theo ta nhận xét thì vị cao nhân này là một nhân vật quan trọng gì đây.

Tống Kim Bình góp tiếng:

- Hành vi của vị cao nhân ấy thật là lạ lùng, chợt đến, chợt đi, thật kỳ lạ.

Ngưu Hải nói:

- Đệ tử nghĩ nếu có duyên thì thế nào cũng có dịp chúng ta sẽ gặp lại vị cao nhân ấy.

Hà Thất Phong gật đầu:

- Người nói một câu nghe được đấy.

Thiên Trung nhìn Kim Bình và hỏi:

- Tống tiểu thư đến Lạc Dương mua được thảo đã lâu chưa?

- Tiểu muội vừa đến hôm qua, định bụng sẽ trở về. Nào ngờ gặp chuyện rắc rối.

Hà Thất Phong bèn nói:

- Theo lão già này, Tống tiểu thư nên về sớm đi kéo trang chủ mong đợi.

Cao Phi Trí cất giọng:

- Tại hạ nghĩ Tống tiểu thư không thể nào trở về Quan Âm sơn trang được, mà phải theo tại hạ tới Tứ Xuyên Đường môn.

Mọi người đều ngạc nhiên, Kim Bình liền hỏi:

- Thiết Chuông môn nói vậy là sao?

Cao Phi Trí nói:

- Theo qui định của Đường môn, cuốn Đường môn độc kinh chỉ có người của bốn môn mới có quyền biết đến, và chỉ có con cháu ruột hoặc người rất thân cận mới được học những gì trong đó.

Thiên Trung tiếp lời:

- Có phải Cao huynh muốn nói người ngoài nếu biết hết về cuốn Đường môn độc kinh sẽ chết ư?

- Không hẳn là như vậy. Tùy theo trường hợp mà định, nhưng dù có sử dụng ra sao thì cũng phải đưa người này về Đường môn trước đã rồi hẳn tính sau.

Tống Kim Bình chép miệng:

- Tiểu nữ cũng không ngoại lệ sao?

Cao Phi Trí thở hắt ra:

- Tiểu thư, nếu sau này lão thái thái và mẫu thân của tại hạ biết được tiểu thư thuộc lòng toàn bộ Đường môn độc kinh, tại hạ sẽ có tội rất nặng vì không đưa tiểu thư về bốn môn như đã qui định.

Hà Thất Phong nhăn mặt:

- Ai da! Sao lại rắc rối đến như vậy?

Cao Phi Trí so vai:

- Thật sự tại hạ đâu có muốn làm như vậy, nhưng đó là qui luật của bốn môn, không thể làm khác được.

A Hồng xen vào:

- Tiểu thơ vì muốn cứu người nên mới đọc cuốn Đường môn độc kinh ấy chứ đâu phải cố ý.

Ngưu Hải thốt:

- Đúng là không phải lúc nào làm việc thiện cũng tốt cho mình hết. Biết vậy Tống tiểu thơ đừng cứu Nhụy Ngọc Miêu có phải là hay hơn không.

Thiên Trung chậm rãi nói:

- Không thể trách hết cho Tống tiểu thơ được, vả lại chuyện không muốn cũng đã xảy ra rồi. Chúng ta nên tìm phương cách cho toàn vẹn.

Kim Bình gật đầu:

- Đã vậy tiểu nữ theo Thiết Chưởng môn đến Tứ Xuyên Đường môn một chuyến xem sao.

Hà Thất Phong xoa tay lia lịa:

- Không được, không được. Đường môn phu nhân sẽ giết tiểu thơ chết. Lão già này còn lạ gì tánh ý của mụ ta chứ, nói một là một, hai là hai.

Tống Kim Bình thốt:

- Nhưng nếu tiểu nữ không đi, Cao chưởng môn sẽ đắc tội. Lòng tiểu nữ đâu muốn vậy.

Thiên Trung lên tiếng:

- Hà tiên bối cứ an tâm. Chuyến đi này của Tống tiểu thơ có cả tiểu bối cùng đi, có lẽ không đến nỗi nào đâu.

- Ái da! Người tưởng người là cái gì của Đường môn phu nhân chứ? Ngay cả sư phụ của người ngày xưa với mụ ta là... mà thôi, chẳng nói cho người nghe làm gì. Nói chung là không được.

Thiên Trung bèn hỏi:

- Dường như tiên bối giấu giếm tiểu bối chuyện gì phải không?

- Ta đã nói rồi, chuyện của người lớn người không nên biết. Nên biết rằng Tống tiểu thơ tới đó không ổn.

Cao Phi Trí trấn an:

- Hà tiên bối chớ quá lo như vậy. Dẫu sao còn Trương huynh đây và cả tại hạ nữa. Lão thái thái chắc không đến nỗi giết chết Tống tiểu thơ đâu.

Hà Thất Phong nhăn mặt:

- Cứ cho là nhà người nói như vậy là đúng đi. Nhưng còn Quan Âm trang chủ Tống Tiểu Ngọc thì sao? Nếu Quan Hi Vương biết Tống tiểu thơ đây bị đưa về Tứ Xuyên

Đường môn vì cuốn Đường môn độc kinh thì sẽ dễ yên hay sao? Ta chỉ sợ đến lúc đó phân tranh khó tránh, tương sát lẫn nhau sẽ có lợi cho U Hồn Cốc.

Kim Bình cười tươi đáp:

- Về vấn đề này Hà tiên bối khỏi phải lo, tiểu nữ đã có cách.

Nói đoạn nhìn qua A Hồng, nàng nói tiếp:

- A Hồng, em mang các dược liệu mà chị đã mua đem về sơn trang. Và nói với thân mẫu của tỷ là tỷ theo Thiết Chuồng môn đến Tứ Xuyên chơi một chuyến.

- Tiểu thơ, muội nghĩ trang chủ sẽ không tin lời của muội đâu.

Kim Bình chép miệng:

- Muội cứ nói Thiết Chuồng môn mời ta đến Tứ Xuyên chơi vài hôm là được rồi.

Hà Thất Phong xen vào:

- Quan Âm trang chủ đâu phải dễ bị gạt như vậy. Vả lại từ xưa đến nay tiểu thơ có bao giờ rời sơn trang đi xa mà không xin phép trang chủ đâu. Bao nhiêu đó cũng đủ cho Tống Tiểu Ngọc nghi ngờ rồi.

Ngưu Hải nhăn mặt:

- Đây cũng không được, kia cũng không được, vậy biết tính sao đây?

Kim Bình quả quyết:

- Sao cũng được, nhất định tiểu nữ phải đến Đường môn chứ không để Thiết Chuồng môn bị tội.

A Hồng chột reo lên:

- Tiện nữ có cách này không biết sử dụng được hay không?

Thiên Trung giục:

- A Hồng người nói ra thử xem.

- Hôm lên đường đi Lạc Dương, trang chủ có dặn tiểu thơ đến núi Từ Phong lấy cho được cây Linh Chi...

Nghe A Hồng nhắc, Kim Bình sức nhớ, bèn ngắt lời:

- A Hồng nhắc tiểu nữ mới nhớ. Thân mẫu còn nói Linh Chi có thể nở sớm hoặc muộn đôi ngày. Cứ chờ cho đến lúc hái được mới về. Tiểu nữ nghĩ đây là phương cách hay nhất để đến Tứ Xuyên.

Hà Thất Phong bèn hăng hái ra lệnh:

- Nếu thế thì còn gì bằng, bây giờ A Hồng đến ngay núi Từ Phong chờ hái cho được Linh Chi rồi về đây chờ, nội trong ba hôm nữa nếu không thấy Tống tiểu thư trở lại thì sẽ tìm cách tính sau.

Mọi người gật đầu cho phương cách của Hà Thất Phong nói là đúng.

Thiên Trung hớn hở thốt:

- Vậy ta lên đường ngay đi, tranh thủ thời gian cho sớm.

Hà Thất Phong gật nhẹ đầu:

- Lão già này sẽ đi cùng các người tới Tứ Xuyên Đường môn.

Thiên Trung đưa tay ngăn lại:

- Đâu có được, Hà tiên bối đã hứa với mọi người khi còn ở Quan Âm sơn trang, tới thành Lạc Dương truy cho ra Chấn Thiên Kiếm. Nếu đi theo thì ai lo việc ấy?

Hà Thất Phong gật đầu:

- Tiểu tử không nhắc lão già này dám quên lăm đấy. Thôi thì ta ở lại Lạc Dương chờ tin của người.

Cao Phi Trí lên tiếng:

- Nếu đã xong, chúng ta lên đường.

Tống Kim Bình dặn dò A Hồng:

- Em phải cẩn thận đấy.

Hà Thất Phong thốt:

- Chớ có lo, ta sẽ cho Ngưu Hải đi theo A Hồng tới núi Từ Phong.

Kim Bình gật đầu:

- Đa tạ lão tiên bối đã giúp đỡ.

Hà Thất Phong xua tay:

- Không cần cảm ơn ta, tiểu thư cố đi sớm về sớm. Nếu không ta gánh không nổi đâu đấy.

Hà Thất Phong lại nói với Thiên Trung:

- Người tới đây ta dặn điều này.

- Hà tiên bối có điều gì căn dặn?

Hà Thất Phong kéo tay Thiên Trung ra xa, rồi nói khẽ:

- Nhớ đi đến nơi người chớ có lấy miếng Kim Tiền của sư phụ người ra cho Đường môn phu nhân thấy nghe chưa? Không nghe lời ta sẽ hại cho thân đấy.

- Dạ tiểu bối hiểu rồi và sẽ làm theo lời căn dặn của tiên bối.

Cao Phi Trí nói:

- Trương huynh, chúng ta lên đường thôi.

Mọi người vòng tay chào nhau, sau đó ra phòng trọ đi thẳng.

*

* *

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đứng đưa lưng về phía hai gã đại đệ tử của mình là Bạch Ứng và Thanh Ứng.

Hai tay hấn lại đưa ra phía sau lưng, toàn thân bất động, mặt ngẩng lên nhìn ánh trăng thượng tuần đang lên cao khỏi đỉnh núi xa xa.

Bộ y phục đỏ rực của Doãn Chí Bình như ánh sáng lên bởi xung quanh có nhiều đèn lồng thấp sáng.

Từ lúc Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiệu đưa Nhụy Ngọc Miêu về, Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình ở mãi trên lầu Vọng Nguyệt chẳng rời nửa bước.

Không khí im lặng chỉ có tiếng gió reo quanh các ngọn cây, gần đấy tạo nên những tiếng vi vu, réo rắc như tiếng đàn trời bản Sầu vương biên ải của Thái Bạch năm xưa.

Hai gã Bạch Ứng và Thanh Ứng đưa mắt nhìn nhau, chúng chẳng dám nói lời nào, đứng như hai pho tượng.

Chợt có tiếng chân từ bên dưới lầu đang bước lên thang. Hồi sau Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiệu và Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bất bước lên. Cả hai vòng tay, cúi đầu:

- Giáo chủ!

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chỉ hơi động dậy cái đầu một chút, rồi lại bắt đầu bất động. Chỉ có tiếng nói phát ra:

- Nhụy Ngọc Miêu ra sao rồi?

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bất thốt:

- Thuộc hạ và Phi hộ pháp đã dùng nội lực đẩy chất độc ra ngoài nhưng vô hiệu, nên cuối cùng phải dồn nó về một bên cánh tay trái của Nhụy hộ pháp.

Bấy giờ Ứng Vương Ngũ Sát mới xoay lại. Hấn nhìn vào mặt Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bất:

- Phương cách đó liệu kéo dài được bao lâu?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiệu đáp:

- Mỗi ngày đều phải dùng nội lực để đưa vào cơ thể Nhụy Ngọc Miêu, nhưng chỉ có tính cách cầm chừng. Thuộc hạ nghĩ sau mười ngày nếu không có thuốc giải của Đường môn, có lẽ đành bó tay.

Doãn Chí Bình thở hắt ra:

- Độc của Đường môn quả nhanh là lợi hại.

Nói xong bước tới ghế ngồi xuống, chống một tay lên đùi, còn tay kia đặt lên bàn.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bước tới gần, hơi cúi đầu thốt khẽ:

- Giáo chủ, thuộc hạ có chuyện muốn thưa qua.

- Cứ nói!

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn nói tiếp:

- Hôm qua thuộc hạ chạm mặt với một gã thiếu niên. Gã này rất giống Trương Hồ Hâu.

- Vậy sao?

Phi Bất Thiều cất giọng:

- Có điều tên này lại có Nghịch Chân Kinh của Thiếu Lâm trong người.

- Tại sao người dám quả quyết như vậy?

Phi Bất Thiều trả lời:

- Vì thuộc hạ từng đấu qua với gã ấy. Vả lại còn một điều nữa rất kỳ lạ.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhìn vào mặt tên thuộc hạ, nói:

- Kỳ lạ ra sao?

Phi Bất Thiều thốt:

- Dạ, hần còn sử dụng cả Ảo ảnh ma pháp nữa.

Nghe Phi Bất Thiều nói đến bốn chữ Ảo ảnh ma pháp, Ứng Vương Ngũ Sát đang ngồi bèn đứng bật dậy.

Đôi mắt hần nheo lại, trông đen rung động liên tục, miệng lẩm bẩm:

- Ảo ảnh ma pháp? Gã thiếu niên ấy không lẽ có mối quan hệ với Kiếm Thần Lô Nhất Bảo hay sao?

Phi Bất Thiều chép miệng:

- Thuộc hạ không dám chắc, nhưng hần lại đi chung với gã Thiết Chưởng môn Cao Phi Trí, cho nên có thể chúng có mối quan hệ với nhau.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chấp hai tay ra sau lưng, đi tới đi lui quanh bàn, ra chiều suy tư:

- Ảo ảnh ma pháp là một loại khinh công tuyệt thế của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo. Không lẽ nào lão ta lại truyền ra ngoài, ngoại trừ kẻ đó là đệ tử?

Nam Cung Bát cất giọng:

- Nếu đúng như lời giáo chủ vừa nói thì gã kia có thể là đệ tử của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo. Nhưng tại sao hắn lại có Nghịch Chân Kinh của Thiếu Lâm? Thuộc hạ nghe nói môn võ công này đâu được phép truyền dạy ra ngoài.

Phi Bất Thiều nói:

- Thật ra gã thiếu niên ấy là đệ tử của ai? Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo hay của Thiếu Lâm phái?

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chậm rãi lên tiếng:

- Theo suy đoán của ta thì gã thiếu niên ấy có phần thiên về Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo.

Thấy hai tên thuộc hạ nhú mày khó hiue, Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình bèn giải thích:

- Giữa Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo và Đường môn phu nhân có một mối quan hệ rất là phức tạp. Gã thiếu niên ấy lại đi chung với Cao Phi Trí, điều này càng khẳng định rõ hơn mối quan hệ của họ.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều gật đầu thốt:

- Giáo chủ lý giải có lý lắm, nhưng nếu quả như vậy thì còn việc gã thiếu niên ấy có Nghịch Chân Kinh, ta giải thích ra sao đây.

Ứng Vương Ngũ Sát chép miệng:

- Chính ta cũng đang muốn biết điều đó, ta cho tung tin về Chấn Thiên Kiếm là để Trương Hổ Hầu xuất hiện, ấy thế mà hắn vẫn chưa xuất đầu lộ diện, và lại có nhiều việc xảy ra ngoài ý muốn của ta.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát cất giọng:

- Theo lời của Bạch Ứng và Thanh Ứng thì hôm bọn chúng đến cứu Nhụy hộ pháp, lúc đó chúng thấy có một vị cao nhân xuất hiện giúp cho nhóm của Cao Phi Trí.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều tiếp lời:

- Chính Nhụy hộ pháp cũng xác định tin này và còn nói thêm, vị cao nhân ấy có võ công rất siêu phàm, và che kín mặt.

Ứng Vương Ngũ Sát cau mày suy nghĩ:

- Lại một nhân vật nữa đã đến Thành Lạc Dương? Lão ta là ai? Có mối quan hệ gì với Đường môn mà lại ra tay bên vực cho Cao Phi Trí?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thốt:

- Thật không ngờ lần này ở Lạc Dương lại có quá nhiều nhân vật cao thủ võ lâm tụ tập về đây.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhìn qua hai gã đại đệ tử, hỏi:

- Các người thấy vị cao nhân ấy như thế nào?

Bạch Ứng cúi đầu trả lời:

- Thừa sư phụ, vị cao nhân này có võ công rất cao siêu. Chỉ cần một cái phất tay là đủ hất bay cả Nhụy hộ pháp, nhưng thái độ rất kỳ lạ.

Ứng Vương Ngũ Sát nhú mày:

- Kỳ lạ như thế nào?

Thanh Ứng liền thốt:

- Sau khi thấy chúng con tới, vị cao nhân này bỗng đứng cáo từ nhóm Cao Phi Trí rồi bỏ đi. Thuật khinh công của vị cao nhân này lợi hại, thoát một cái là biến mất, chẳng thấy hình dạng đầu cả.

Ứng Vương Ngũ Sát chớp mắt mấy cái lẩm bẩm:

- Quái lạ thật, không lẽ vị cao nhân này là...

Hắn bỏ lững câu nói chẳng nói tiếp, thái độ này của Ứng Vương Ngũ Sát làm bọn thuộc hạ khó hiểu, nhưng thấy nét mặt vị giáo chủ trầm ngâm nên chẳng một ai trong chúng dám lên tiếng hỏi gì.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình chép miệng:

- Về mối quan hệ của gã thiếu niên với Đường môn và vị cao nhân ấy, ta sẽ đích thân tìm hiểu. Bây giờ chuyện trước mắt là làm cách nào để cứu Nhụy Ngọc Miêu.

Bạch Ứng vòng tay cúi đầu:

- Thừa sư phụ, Nhụy hộ pháp có nói Tống Kim Bình tiểu thư thuộc lâu cuốn Đường môn độc kinh, nếu bây giờ ta bắt đem về thì lo gì không cứu được Nhụy hộ pháp.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều tiếp lời, hắn nói:

- Nhụy hộ pháp cũng có đề cập vấn đề này với thuộc hạ, Tống Kim Bình bây giờ chẳng khác gì của Đường môn độc kinh sống. Có ả ta thì có khác gì có cuốn Đường môn độc kinh trong tay.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình gật đầu nhè nhẹ ra vẻ hài lòng:

- Được, ta sẽ bắt Tống Kim Bình về U Hồn Cốc, buộc ả ta phải chép ra cho ta cuốn Đường môn độc kinh.

Nói đoạn nhìn qua hai gã đại đệ tử ra lệnh:

Hai người nhanh chóng cho thuộc hạ do tin xem nhóm Cao Phi Trí đã đi tới đâu rồi lập tức báo về cho ta biết.

Hai gã đại đệ tử cúi đầu:

- Dạ, đệ tử xin nhận lệnh.

Nói dứt, cả hai cùng bước xuống đi thẳng.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhìn qua hai gã hộ pháp:

- Còn chuyện ta giao cho các người, làm tới đâu rồi?

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát chấp tay trả lời:

- Thuộc hạ đã dò được tin, hiện nay con gái của Tây Vương Chu Kiếm Sinh là Chu Thất Thất, hiện đang có mặt tại thành Lạc Dương này.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cười khẩy, nhép miệng:

- Tốt lắm, các người lập tức đến bắt nó đem về U Hồn Cốc cho ta.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lên tiếng:

- Bẩm giáo chủ, thế còn hai gã hộ pháp Lý Mạc Thu và Từ Mậu Trung đi theo Chu Thất Thất, có cần bắt luôn không?

Ứng Vương Ngũ Sát đưa tay ngăn lại:

- Cứ để chúng tự do ra về, có như vậy chúng mới về báo cho Tây Vương Chu Kiếm Sinh biết con gái của lão ta đang ở chỗ ta chứ.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cúi đầu:

- Thuộc hạ thật là ngu muội, không nghĩ ra được điều này.

Ứng Vương Ngũ Sát phất tay ra lệnh:

- Bây giờ các người nhận lệnh thi hành ngay. Ta muốn trong vòng ngày mai, ở U Hồn Cốc phải có mặt con gái của Chu Kiếm Sinh.

- Thuộc hạ nhận lệnh!

Nói đoạn, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vòng tay cúi đầu bái chào Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình một cái, rồi sau đó cả hai cất mình phóng ra khỏi hành lang của lầu Vọng Nguyệt, phi thân vọt đi mất dạng trong đêm tối.

Còn lại một mình Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đứng trầm ngâm một hồi. Nếp trán nhăn lại, chứng tỏ rằng hắn đang suy nghĩ điều gì đó mông lung lắm. Chỉ thấy đôi mắt ấy ánh lên một luồng hung quang khó hiểu đầy hiểm ác.

Sau đó Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình lắc người một cái, thân người đã rời khỏi lầu Vọng Nguyệt, lơ lửng ngoài thình không rồi phóng người vọt đi.

*

* *

Sương mù dày đặc giăng đầy khắp nơi, treo lơ lửng ở cành cây. Sương giăng mờ các lối, bao quanh lấy ngôi chùa hoang giữa khu rừng vắng.

Ánh trăng thượng tuần phủ ánh sáng yếu ớt, xuyên qua mấy lỗ hổng trên mái ngói, chiếu thẳng vào chánh điện ngôi chùa.

Một ngọn bạch Lạp chấy leo lét bập bùng, khi tỏ khi mờ theo ngọn gió lùa.

Vị nữ lang với tà áo trắng tha thướt đang di chuyển quanh phòng. Bóng nàng mờ mờ, ảo ảo khiến cho những kẻ nhát gan nếu có đi ngang qua có lẽ rụng rời chân tay vì cứ ngỡ hồn ma bóng quế nào đó còn vất vưởng trên chốn trần gian.

Cạnh cửa sổ người bịt mặt đứng trầm ngâm, hai tay chắp sau lưng, mặt ngẩng lên nhìn ánh trăng qua khung cửa sổ đang bị che khuất dưới mấy lớp lá cây, khi ẩn khi hiện.

Không ai nói với ai lời nào. Họ cũng im lặng và nghe tiếng côn trùng và muôn loại khác đang cất lên bản nhạc của rừng đêm.

Chợt có một bóng người nhấp nhô phía bên ngoài khu rừng, dùng thuật dạ hành đi trong đêm, nhắm hướng ngôi chùa phóng tới.

Người bịt mặt quả là có đôi tai thính nhạy, nghe đôi mắt lại và định hướng của tiếng chân đang chạy bên ngoài.

Nữ lang dường như cũng đã nghe được tiếng chân, bèn lên tiếng:

- Có lẽ Kim Vĩ về đến!

Người bịt mặt lắc đầu:

- Đó là tiếng chân của Cao Khúc chứ không phải của Kim Vĩ.

Như để chứng minh lời nói của người bịt mặt, một bóng người đã phóng vào trong chùa và không ai khác hơn là Cao Khúc. Vừa vào đến, lão đã cúi đầu vái chào nữ lang và người bịt mặt:

- Kính chào đại gia và chủ nhân.

Điền Nông Độ nhất mỹ nhân Kim Mạc Nhận liền hỏi:

- Thế nào? Tại sao Kim Vĩ không về đây với người?

- Chủ nhân, Kim Vĩ công tử vẫn chưa tìm ra nơi ở của Chu Thát Thát nên bảo thuộc hạ về bẩm báo trước để cho chủ nhân và đại gia đừng lo.

Người bịt mặt thốt:

- Để một mình Kim Vĩ đi, ta không yên tâm chút nào. Hiện nay trong thành Lạc Dương, người của U Hồn Cốc đầy dẫy. Không khéo sẽ lộ tông tích mất.

Nữ lang Kim Mạc Nhận trấn an:

- Phu quân chớ lo quá như vậy. Kim Vĩ võ công cũng chẳng kém cỏi gì. Vả lại nó rất khôn khéo, không dễ gì bị phát hiện tông tích đâu.

Cao Khúc cất giọng:

- Đại gia đừng lo. Trước khi vào thành Kim công tử đã cải trang thành một lão già, đến cả thuộc hạ còn nhận không ra.

- Nếu thế ta cũng an tâm.

Nữ lang bước tới gần người bịt mặt, nàng cất giọng:

- Phu quân, tại sao khi không chúng ta đã vào thành Lạc Dương rồi bỗng dưng chàng lại bảo trở ra đây? Hay trong lúc hành sự đã gặp chuyện gì?

Người bịt mặt thở hắt ra một tiếng, sau đó lên tiếng kể:

- Sau khi chúng ta vào thành, ta liền đi một vòng dò thám thì bắt gặp Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.

Nữ lang nói:

- Có phải hắn là một trong Tứ đại hộ pháp của U Hồn Cốc?

Người bịt mặt gật đầu:

- Đúng vậy.

- Phu quân đã chạm mặt với Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều?

Người bịt mặt lắc đầu:

- Ta thấy hắn nhưng hắn không nhìn thấy ta. Cuối cùng thì ta biết hắn ra lệnh cho hai gã đại đệ tử tới một quán trọ để cứu một người.

Cao Khúc bèn hỏi:

- Bọn chúng cứu ai vậy, thưa đại gia?

- Là Nhụy Ngọc Miêu. Sau khi nghe xong ta lập tức tới quán trọ ấy trước vừa lúc thấy Nhụy Ngọc Miêu đang khống chế một vị cô nương, mà sau đó ta mới biết cô nương đó là con gái của Quan Âm trang chủ Tống Tiểu Ngọc, tên gọi là Tống Kim Bình.

Nữ lang thắc mắc hỏi:

- Tại sao Nhụy Ngọc Miêu lại khống chế Tống Kim Bình?

Người bịt mặt đáp:

- Nhụy Ngọc Miêu trúng phải độc của Đường môn, nghe đầu Tống Kim Bình lại biết cách giải.

Cao Khúc nheo mắt:

- Nghĩ cũng lạ, độc của Đường môn không bao giờ tiết lộ ra ngoài, tại sao con gái của Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc lại biết cách để giải?

Người bịt mắt nói:

- Ta nghĩ bên trong chắc phải có nguyên nhân, nhưng điều ta muốn nói ở đây là ta đã gặp một người.

- Phu quân đã gặp ai?

Người bịt mắt thở mạnh ra:

- Ta đã gặp một chàng trai và người này rất giống Trương Hổ Hâu.

Nữ lang giật mình một cái:

- Phu quân nói sao? Chàng trai đó rất giống Trương Hổ Hâu? Không lẽ hẳn là...

Người bịt mắt gật nhẹ đầu:

- Ta cũng nghĩ như phu nhân vậy, có thể chàng trai đó là Trương Thiên Trung, con trai của Trương Hổ Hâu.

Cao Khúc thốt:

- Không lẽ vì chuyện đó mà đại gia bảo tất cả mọi người trở ra ngôi chùa này?

- Hãy để ta nói hết. Sau khi ta đến một chút thì hai gã đại đệ tử của U Hồn Cốc cũng đến. Lúc đó ta sợ Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu sẽ đến, như vậy sẽ lộ chân tướng, nên ta rút lui.

Nữ lang gật đầu:

- Muội đã hiểu rồi, phu quân sợ hai gã đại đệ tử sẽ nói lại với U Hồn Cốc và như thế sẽ bị lộ chân tướng?

- Đúng vậy! Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình là một kẻ đa mưu túc trí, không ít thì nhiều hẳn sẽ biết được thân phận của ta ngay. Nếu lúc này để Ứng Vương biết ta là ai sẽ rất khó cho ta hành động.

Cao Khúc như hiểu ra, thốt:

- Chính vì vậy cho nên đại gia mới lập tức bảo mọi người trở về đây, vì sợ U Hồn giáo chủ sẽ tìm đến truy tìm.

Người bịt mắt gật nhẹ đầu, rồi cất giọng:

- Không phải vì ta sợ hấn. Giữa ta và Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình có một mối thù bất cộng đái thiên, trước sau gì cũng phải tính. Nhưng hiện nay sự xuất đầu lộ diện của ta sẽ không có lợi, cho nên lánh đi là phương cách tốt nhất.

Cao Khúc vòng tay:

- Thuộc hạ đã hiểu ý của đại gia rồi.

Kim Mạc Nhận lên tiếng:

- Phu quân, chàng tính sao nếu chàng trai kia chính là Trương Thiên Trung?

Người bịt mặt chậm rãi thốt:

- Thiếu hiệp này cùng đi với Cao Phi Trí, ta nghĩ có lẽ là họ sẽ tới Đường môn, và nếu quả thật hấn là Trương Thiên Trung thì ta sẽ ngăn không cho hấn tới Tứ Xuyên Đường môn, nếu không Đường môn phu nhân sẽ không tại hạ cho hấn.

Nữ lang chếp miệng:

- Hay là ta nên dò thử xem có phải thiếu hiệp đó là Thiên Trung hay không. Nếu đúng như dự đoán của ta thì sẽ nói thật cho hấn biết quan hệ giữa hấn và Giang Nam phái.

Người bịt mặt đưa tay ngăn lại:

Như vậy càng bất lợi, tiết lộ tông tích ra lúc này càng không có lợi cho ta mà còn hại luôn cả Thiên Trung. U Hồn Cốc sẽ có cái cớ để triệt hạ chúng ta.

Nữ lang bèn hỏi:

- Vậy chúng ta nên làm gì?

Người bịt mặt thốt:

- Trước nhất ta sẽ đích thân tới ngăn không cho Thiên Trung đến gặp Đường môn phu nhân, còn Cao Khúc thì hỗ trợ cho Kim Vĩ để bắt cho được Chu Thất Thất.

Nữ lang cau mày:

- Thế còn muội thì sao?

Người bịt mặt đáp:

- Phu nhân ở lại Lạc Dương nghe ngóng xem Chấn Thiên Kiếm ra sao rồi hấn tính.

Cao Khúc vòng tay thi lễ:

- Nếu đại gia đã phân công như vậy thuộc hạ xin cáo từ đi liền để kịp ứng phó với Kim công tử.

Nói đoạn y vái chào người bịt mặt và nữ lang một cái rồi cất mình phóng đi.

Nữ lang cất giọng:

- Phu quân nên cẩn trọng khi hành sự.

- Đa tạ phu nhân đã nhắc nhở ta. Nàng cũng thế, cẩn thận kéo lằm mưu của Ung Vương Ngũ Sát.

Nói đoạn y nắm lấy tay nữ lang dặn dò vài điều nữa, rồi mới chịu chia tay. Người bịt mặt tung người qua lỗ hồng to trên mái ngói và mất hút trong bóng đêm.

o O o